

Chánh phủ Seattle, TB Washington
ngày 19 Ba 1993.

Kính thưa Bà Chủ tịch,

Cô rất hân hạnh viết thư này để thăm hỏi
và chúc mừng sức khỏe trường thọ an Khang của Bà.

Cô xin được phép Bà để nhắc lại quá trình
giúp đỡ tận tâm tận lực của Bà Chủ tịch và Quý Hội.

Cô tên là Lý Văn Bé Chánh Tâm. Vào giữa năm
1988, sau khi ra khỏi trại Tập trung, tôi có gởi đơn
xin đi định cư đến Văn phòng Hội thiện nguyện của Bà
Nhờ Bà và quý Hội vận động can thiệp với Chánh phủ
Hoa Kỳ mà cả gia đình tôi có 7 người được có tên trong
tờ thư giới thiệu nhập cảnh và đặc biệt được tên trong
sách RD của Chánh phủ Hoa Kỳ gởi can thiệp Việt Nam.

Nhờ vào tình thân phục vụ vô biên đối với đồng bào
nam nhân VN mà gia đình tôi ngày 16 Hai 1993
mới vừa đặt chân đến được đất Tai một cường quốc
40' một trên thế giới này (đang là tôi được đi từ 303, n. b. b. b.)

Cô và gia đình tôi không biết làm sao đến đây
càng ơn to lớn và quý báu của Bà Chủ tịch và quý Hội
Chúng tôi chỉ biết cầu nguyện cho Bà Chủ tịch luôn
được an khang, Phật và Tổ tiên phò hộ cho Bà Chủ
tịch trẻ mãi mãi xuân, luôn hạnh phúc và thắng lợi
trong mọi trường hợp.

Chưa Bà Chủ tịch,

Cơ đong hợp của tôi đã có 2 giấy Ra Trại, Việt Nam
không cho xuất cảnh. Nhưng nhờ sự giúp đỡ của Bà
và quý Hội mà gia đình tôi mới tìm được không khó
tôi do và tiến bộ ngày nay.

Chật rây, tất cả bà bạn anh em ở quê tôi (Hố Môn -
Quang Trung cùng với Anh họ Nguyễn Phước Hải) đều hết lời mừng
cho tôi và vinh danh Bà Khúc Minh Thảo.

Những nỗ lực tích cực to lớn và tình thân phục vụ đồng
bào của Bà đã làm cả Saigon và cả nước Việt Nam
đều kính phục, trừ bọn quý đồ cầm ghét mà thôi -
cầm ghét mà khấp sợ mới hay!

Kính thưa Bà Chủ tịch,

Gratias tôi sau 18 năm tù ngục và cầm hơi, kho
rớt khỏi quê hương, bản thân chỉ mang theo cái bị áo xin
một cuốn từ điển Anh-Việt và 1 món quà nhỏ duy nhất
để tặng Bà. Tôi thiết nghĩ một khổ áo dài không có
giá trị gì đối với cuộc sống phồn vinh ở đất này. Nhưng
tôi không có gì hơn. Tôi rất mong Bà Chủ tịch nài
lòng nhận món quà nhỏ này là một biểu tượng lòng
tin yêu và kính trọng của tôi và gia đình vào con tôi.

Kính thưa Bà Chủ tịch,

Đầu đất nước Hoa Kỳ rồi, tôi thấy cuộc sống vẫn như
tiền bạc quá mà nghĩ "thường quê hương mình bé nhỏ"
và nghèo nàn quá! Tâm trạng tôi là "đi xây tình viễn xứ,
đâu có quên tình cố hương".

Đối với Bà và nhiều người khác đã hết lòng phục vụ
công ích nên ở quê nhà thường ấp ủ tâm tư như cầm:

"Các Anh đi ngày ấy đã lâu rồi,

Xôn xao tôi trao gái vẫn chờ mong..."

Tôi ước mong được đóng góp chút sức hèn mọn cho quý thơ.

Trân trọng kính chào và kính chúc Bà luôn luôn hạnh phúc.

B. Văn Long.